

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 4 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi oddalił powództwo (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G., o zasądzenie od pozwanej A. W. kwoty 2.098,36 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 8 maja 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na ustaleniach, że w dniu 11 marca 2013 r. A. W. zawarła z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W dniu 19 marca 2013 r. (...) S.A. w W. wystawił fakturę nr (...) tytułem należności w kwocie 132,38 zł., w dniu 19 kwietnia 2013 r. fakturę nr (...) tytułem należności w kwocie 71,90 zł., a w dniu 24 lipca 2013 r. notę obciążeniową nr (...) tytułem należności w kwocie 1.570,19 zł. Jak nabywcę wskazano A. W..

W dniu 17 stycznia 2014 r. powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. zawarł z (...) S.A. w W. umowę ramową przelewu wierzytelności. Tego samego dnia zawarto również porozumienie nr 1 i 2.

Sąd I instancji uznał, że powództwo podlegało oddaleniu w całości. Powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do A. W. wynikająca z zawartej przez pozwaną z (...) S.A. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał bowiem, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od pierwotnego wierzyciela. Powód przedstawił jedynie zawartą w dniu 17 stycznia 2014 r. umowę ramową przelewu wierzytelności. Co prawda wskazana umowa została zawarta pomiędzy (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., a (...) S.A. w W., czyli pierwotnym wierzycielem. Jednak powód nie udowodnił, że umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 r. obejmowała również wierzytelność przysługującą wobec pozwanej. W tym celu strona powodowa powinna złożyć do akt załącznik do umowy ramowej przelewu wierzytelności w postaci wykazu wierzytelności. Tym bardziej, że w ust. 8 porozumienia nr 1 i 2 z dnia 17 stycznia 2014 r. do umowy ramowej przelewu wierzytelności zawartej tego samego dnia jasno wskazano, że wykaz wierzytelności, o którym mowa w ust. 1 stanowi załącznik nr 3 do porozumienia jako jego integralna część. Co prawda powód złożył zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 14 lutego 2014 r. podpisane przez (...) S.A. Jednak w ocenie Sądu analizowany dokument jest niewystarczający do przyjęcia, że pierwotny wierzyciel przeniósł wierzytelność na powoda. Strona powodowa nie złożyła odpisu (...) S.A., z którego wynikałoby uprawnienie Dyrektora Operacyjnego M. K. do reprezentowania pierwotnego wierzyciela. Poza tym zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 14 lutego 2014 r. stanowi dokument prywatny co zgodnie z art. 245 kpc oznacza, że może wyłącznie stanowić dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy wskazanej w treści pozwu, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanym pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych, a nie

zrobił tego. Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, który zaskarżył go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.

a) art. 212 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia niezgodnego z rzeczywistym stanem faktycznym, naruszenie zasady prawdy materialnej, przekroczenie zasady kontrydiktoryjności procesu poprzez obciążenie ciężarem dowodowym wyłącznie strony powodowej i wydanie orzeczenia stronniczego;

b) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 309 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wykazał w należyty sposób istnienia ani wysokości wierzytelności dochodzonej przez powoda na podstawie umowy, pominięcie istotnych dowodów z dokumentów;

c) art. 233 §1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego oraz błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy w sposób sprzeczny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym;

d) art. 228 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie tj. nie oparcie rozstrzygnięcia na faktach, które są powszechnie znane, a ponadto Sad mógł wiedzieć o nich z urzędu.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 2098,36zł zł wraz z odsetkami umownymi od dnia 8 maja 2015 r. do dnia zapłaty , ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie przez Sąd II instancji sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;

- zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania (procesu), w tym kosztów zastępstwa procesowego, w I i II instancji, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna.

Przede wszystkim, Sąd Okręgowy uznając trafność zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. dokonał odmiennej – w stosunku do przyjętej przez Sąd Rejonowy - oceny materiału dowodowego, prowadzącej do częściowej zmiany ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia, że (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dokonała na rzecz powoda cesji wierzytelności wynikającej z tytułu korzystania przez pozwaną z usług mobilnych sieci operatora sieci O. w kwocie 1852,17zł. Okoliczność ta została przez powoda udowodniona za pomocą zawiadomienia o cesji wierzytelności opatrzonego datą 14 lutego 2014 r. podpisanym przez (...) S.A. W piśmie tym Spółka (...) powołuje się na umowę cesji wierzytelności i zawiadamia pozwaną, iż z dniem 17.01.2014r. na podstawie art. 509 k.c. oraz Porozumienia o dokonanej cesji wierzytelności, dokonała przeniesienia przysługującej jej wobec pozwanej wierzytelności wraz z prawem naliczania odsetek na rzecz powoda. Ponadto w piśmie tym została wymieniona wierzytelność w kwocie 1852,17zł (zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 26). Przy czym należy podnieść, że wierzytelność ta koresponduje z załączonymi do pozwu przez powoda fakturami wystawionymi na pozwaną:

- z dnia 19 marca 2013 r. nr faktury (...) na kwotę 132,38 zł.,

- z dnia 19 kwietnia 2013 r. nr faktury (...) na kwotę 71,90 zł.,

- z dnia 24 lipca 2013 r. nota obciążeniowa nr (...) tytułem należności w kwocie 1.570,19 zł.

Oceniając przedmiotowy dowód należy uznać, że powód udowodnił, że nabył od spółki (...) wierzytelność w kwocie 1852,17zł wraz z prawem naliczania odsetek. Niezasadnie Sąd zakwestionował podpis pod powyższym pismem

dyrektora M. K., który jak wynika z treści tegoż pisma podpisał je z upoważnienia spółki (...), i już w Porozumieniu nr 2 pkt 6 został on upoważniony w imieniu cedenta do popisywania zawiadomień o cesji (k.24v).

Ponadto należy podnieść, że w niniejszej sprawie zaszyły przesłanki do wydania wyroku zaocznego, bowiem pozwana nie stawiała się na rozprawę. Zgodnie z art. 339§2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Przewidziane w art. 339 § 2 KPC domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z 18.2.1972 r., III CRN 539171, OSNCP 1972, z. 7-8, poz.150). Wobec więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997 - wkładka, Nr 10, poz. 44). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W świetle przedstawionych przez powoda dowodów, należało uznać, że twierdzenia powoda co roszczenia o zapłatę kwoty 2098,36 zł nie budziły wątpliwości. Mianowicie powód twierdził, że pozwany nabył wierzytelność w wyniku umowy przelewu wierzytelności z dnia 17.01.2014r. r., zawartej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., załączył jej kopię poświadczoną przez radcę prawnego za zgodność z oryginałem. Ponadto załączył powód zawiadomienie o cesji wierzytelności skierowane do pozwanej a pochodzące od spółki (...) z dnia 14 lutego 2014r. w którym powołano się na umowę cesji z dnia 17.01.2014r. i wskazano wysokość wierzytelności. Ponadto powód załączył do akt faktury wystawione na pozwaną, korespondujące wysokością do nabytej przez powoda wierzytelności. Tak więc z całą pewnością na podstawie twierdzeń powoda można było wywnioskować, że posiada on roszczenie o zapłatę należności objętej pozwem. W świetle przytoczonych okoliczności faktycznych w pozwie roszczenie powoda było zasadne na podstawie art. 509 k.c.

Sąd Okręgowy uznał, że błędnie Sąd Rejonowy nie przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, bowiem nie budziły one uzasadnionych wątpliwości w zakresie żądania kwoty 2098,36zł z ustawowymi odsetkami od daty wytoczenia powództwa i dlatego też na podstawie art. 386 §1 k.p.c. w zw. art. 505¹⁰ i 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania za pierwszą instancję Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód wygrał proces w całości i dlatego też należy mu się zwrot całości kosztów procesu. Na koszty postępowania za pierwszą instancję złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30,00zł i wynagrodzenie pełnomocnika powoda za pierwszą instancję w kwocie 600zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł . Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona stosownie do § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz.U.2013.490).

O kosztach postępowania drugą instancję Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 98 §1 i 3 k.p.c. mając na względzie wynik sprawy. Apelacja powoda została uwzględniona w całości. Na koszty tego postępowania złożyły się: opłata od apelacji w kwocie 100,00zł i wynagrodzenie pełnomocnika powoda za drugą instancję w kwocie 600 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona w oparciu o §10 ust 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804)